

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **P. D.,**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019 č. j. 800/2019-160-SPR/5

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019 č. j. 800/2019-160-SPR/5 se v rozsahu, v němž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 6. 2017 č. j. MHMP-939807/2017, odmítá.
- II. Žaloba se v rozsahu směřujícím proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019 č. j. 800/2019-160-SPR/5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 6. 2017 č. j. MHMP 911524/2017 zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, v němž žalovaný pod bodem výroku I. zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 6. 2017 č. j. MHMP 939807/2017 o nevyhovění žádosti žalobce o přerušení řízení o námitkách podle § 64 správního řádu a dále pod bodem II. zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 1. 6. 2017 č. j. MHMP 911524/2017, jímž byly podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) byly zamítnuty námitky žalobce a byl potvrzen záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, a to ke dni 19. 3. 2015.
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních činností byly zamítnuty námitky žalobce a byl potvrzen provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě žalobce ke dni 19. 3. 2015. Rozhodnutí vycházelo ze spisové dokumentace vedené v registru žalobce jako řidiče, konkrétně z rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy odboru dopravních přestupků a z jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokových řízeních popsanych pod body 1 – 9 v odůvodnění rozhodnutí o námitkách, se shrnutím, že v důsledku žalobcem spáchaných přestupků došlo ke dni 24. 10. 2010 k zákonnému odečtu 4 bodů po 12 měsících, dále ke dni 16. 8. 2013 došlo k zákonnému odečtu 4 bodů po 12 měsících a ke dni 19. 3. 2015 bylo dosaženo celkového počtu 13 bodů, přičemž tak bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů pro registraci v kartě řidiče. Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení o uložených pokutách v blokovém řízení jako z rozhodnutí pravomocných, kdy tento způsob projednání přestupků se děje v blokovém řízení na místě samém a oznámení o blokových pokutách jsou způsobilými podklady pro záznam bodů, takže nebylo důvodem vyžadovat další důkazy prokazující skutečnosti v oznámeních uvedených. Správní orgán uvedl, že žalobcem vyjádřené pochybnosti, že by se dopustil v takové míře dopravních přestupků, aniž by toto jakkoliv podpořil, nebylo možné považovat za zpochybnění oznámení o uložených blokových pokutách. Proto správnímu orgánu příslušnému k provedení záznamu bodů nepřislušela žádná správní úvaha o tom, zda záznam bodů a v jaké výši provede či nikoliv. V případě projednání přestupku v blokovém řízení je záznam prováděn na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení dle ustanovení § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel žalovaný ze zjištění, že dne 27. 3. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a byla mu doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Po doručení oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče bylo vedeno řízení o námitkách žalobce proti záznamu bodů, kdy žalobce požadoval obstarání pokutových bloků, neboť nesouhlasil se spáchaním přestupků ze dne 24. 5. 2009, 5. 2. 2012 a 13. 4. 2014. V uvedeném řízení správní orgán I. stupně usnesením ze dne 1. 6. 2017 nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení o námitkách z důvodu požadavku na

obstarání pokutových bloků a dne 2. 6. 2017 vydal rozhodnutí o zamítnutí námitek a potvrdil provedený záznam 12 bodů v registru řidičů.

5. Žalovaný se dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami žalobce.
6. Žalobce v odvolání namítal neprovedení řádného dokazování, kdy poukazoval na nedostatky pokutových bloků a na okolnosti spáchání přestupků s tím, že nelze vycházet toliko z oznámení o uložení blokové pokuty. Zpochybňoval svůj podpis na pokutových blocích s tím, že k podpisu byl donucen, legitimitu razítka orgánu, který pokutové bloky vydal a požadoval prokázat doručení všech rozhodnutí. Namítal, že žalovaný měl vyhovět žádosti žalobce o přerušení řízení o námitkách a měl si vyžádat předmětné pokutové bloky, když tyto vykazovaly nedostatky. K blokovým pokutám namítal, že nebyl poučen o možnosti řešit daný přestupek ve správním řízení. Nebyl také informován o přidělování bodů. V tomto směru rozporoval, že by se dopustil přestupků ze dne 24. 5. 2009 a 5. 2. 2012 a 13.4.2014. K posledně uvedenému tvrdil, že se ho nedopustil, neboť ten den nebyl v práci a nepohyboval se tedy na pozemních komunikacích. Žalobce v odvolání namítal nesrozumitelnost výroku pro neuvedení konkrétních záznamů, namítal podjatost všech oprávněných úředních osob odvolacího orgánu z důvodu finanční motivace k tomu, aby žalovaný rozhodoval v neprospěch obviněných. Vyslovil názor, že došlo k prekluzi odpovědnosti za údajné dosažení celkového počtu 12 bodů a současně uplatňoval výhrady proti dvojímu trestání. V pojednání o povaze blokového řízení a pravomoci vydávat blokové pokuty, jakož i k bodovému hodnocení namítal, že celá koncepce bodového hodnocení je zjevně protiústavní.
7. Žalovaný k odvolacím námitkám směřujícím proti usnesení, kterým nebylo yhověno žádosti žalobce o přerušení řízení z důvodu obstarání pokutových bloků uvedl, že požadavek žalobce nelze považovat za překážku řízení a podle § 48 správního řádu ani předběžnou otázku podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu.
8. K věcným námitkám žalobce proti dosažení celkového počtu 12 bodů v registru řidičů žalovaný považoval za spolehlivě prokázané, že žalobce tohoto počtu bodů dosáhl ke dni 19. 3. 2015, přičemž oznámení, na jejichž základě došlo k záznamu bodů, obsahují veškeré předepsané náležitosti stejně tak, jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně o námitkách. Žalovaný konstatoval, že příslušný správní orgán je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že v řízení o námitkách se zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, pokud obviněný z přestupku neuvádí žádnou pochybnost, kterou by se měl správní orgán I. stupně zabývat. V dané věci žalobce nesdělil žádné konkrétní pochybnosti týkající se spáchání předmětných přestupků, pro které by byl správní orgán I. stupně povinen ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu si vyžadovat jako podklad předmětné pokutové bloky. Žalovaný rovněž s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že řízení o námitkách je ovládáno zásadou koncentrace řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 186/2016-35), a proto měl žalobce navrhnout důkazy v průběhu řízení u správního orgánu I. stupně a nikoli až v odvolacím řízení, neboť mu v průběhu správního řízení v I. stupni byly jistě známy. Z uvedených důvodů správní orgán I. stupně

dle žalovaného správně neprovedl žalobcem navrhované důkazy, neboť by nepřispěly ke zjištění skutečného stavu věci, který již byl zjištěn, a byly by pouze prováděny nadbytečně.

9. Žalovaný dále nevěšel na námitku žalobce o porušení zásady „non bis in idem“, kterou žalobce vznesl s odkazem na rozhodování usnesení Ústavního soudu II.ÚS 1109/16, v němž Ústavní soud přisvědčil tomu, že záznam stanoveného počtu bodů v registru je trestem ve smyslu Listiny základních práv a svobod. Žalovaný však nesouhlasil s interpretací, že by se jednalo o trest zcela samostatný, neboť řidič není znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve, neboť pozbytím řidičského oprávnění je trestán za opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a jde o sankci sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou vyjádřenou v ustanovení § 123c zákona o silničním provozu.
10. Žalovaný dále uvedl, že námitkami směřujícími do okolností spáchání přestupku se nezabýval, neboť tato činnost není součástí řízení o námitkách, jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6 As 233/2015-58, podle něhož orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.
11. K námitce podjatosti žalovaného správního orgánu žalovaný poukázal na znění a výklad ustanovení § 14 správního řádu s tím, že pochybnost o nepodjatosti musí být doložitelná a přezkoumatelná, nikoliv odůvodněná jen blíže nekonkretizovanými a nějak nepodloženými tvrzeními. Žalovaný dále uvedl, že předmětná námitka podjatosti byla vznesena až po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto bylo možné tuto část námítky vypořádat v odůvodnění rozhodnutí o odvolání a dále uvedl řadu okolností, z nich žalovaný dovozuje, že jde o obstrukční jednání žalobce a zneužití práva zástupcem žalobce. S odkazem na obdobu podávaných námitek zástupcem žalobce i v jiných případech, na nekonkrétnost uplatněné námítky a procesní náhled Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. Nao 122/2017-136 v obdobných případech. Žalovaný považoval za dostatečné vypořádat se s takovými námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by o jakýchkoliv takových námitkách bylo nezbytné rozhodovat usnesením.
12. Ostatní odvolací námitky považoval žalovaný za nekonkrétní a spekulativní ve smyslu judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a za nezpůsobilé změnit výrok rozhodnutí.
13. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo stiženo vadou, která by měla vliv na správnost či zákonnost vydaného rozhodnutí. Bylo rozhodováno v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu a na základě relevantních podkladů, které jsou v rozhodnutí uvedeny, kdy u každého jednotlivého důkazu je uvedena skutečnost, která z něj vyplývá, tedy příslušný počet zaznamenaných bodů a jednání, za které byl tento počet bodů udělen. Vzal za dostatečně prokázané, že žalobci byly záznamy bodů zaznamenány zcela v souladu se zákonem o silničním provozu tak, že žalobce dosáhl ke dni 19. 3. 2015 celkového a rozhodného počtu 12 bodů. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

14. Žalobce v podané žalobě uplatnil několik žalobních bodů.

15. *V prvním žalobním bodu* namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho zcela zásadní odvolací námitkou, že již došlo k prekluzi přestupku spočívajícího v dosažení celkového počtu 12 bodů. Žalobce zastává názor, že tzv. vybodování, tj. dosažení celkového počtu 12 bodů je přestupkem se samostatnou skutkovou podstatou a tedy se tento přestupek také musí prekludovat, k čemuž již v dané věci došlo. Svůj názor, že dosažení 12 bodů je přestupkem, resp. do 1. 7. 2017 bylo jiným správním deliktem, dovozuje i z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, podle kterých po zbytí řidičského oprávnění je sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou vyjádřenou v ustavení § 123c zákona o silničním provozu (usnesení Ústavního soudu II. ÚS 1109/16, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2014, obdobně rozsudek ESLP ve věci Malige proti Francii, stížnost č. 27812/95). Žalobce je toho názoru, že na přestupek spočívajícím v dosažení 12 bodů se od 1. 7. 2017 použije úprava zániku odpovědnosti za přestupek podle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., a to proto, a i přes to, že právní úprava před 1. 7. 2017 výslovně nestanovila, kdy se jiný správní delikt „vybodování“ prekluduje. Zásada právní jistoty vylučuje, aby bylo možné určitý delikt projednávat v nekonečné lhůtě, přičemž odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.
16. *V druhém žalobním bodu* žalobce uplatnil námitku nedostatečného posouzení námítky podjatosti, kterou uplatnil v odvolacím řízení proti všem zaměstnancům žalovaného. Žalovanému vytkl, že o této námitce nerozhodl usnesením, avšak se k ní pouze stručně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Svoji námitku podepřel rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 281/2016 a dalším rozsudkem č. j. 7 As 158/2014-30, v němž Nejvyšší správní soud vypořádání námítky podjatosti v odůvodnění meritorního rozhodnutí posoudil jako podstatné porušení ustanovení o řízení. Žalobce také svoji námitku podjatosti nepovažuje za nepřezkoumatelnou a nedoložitelnou, neboť nezůstal u nekonkretizovaných a nepodložených tvrzení, když žalobce konkrétně namítal, že se z konkrétního zdroje dozvěděl o tom, že žalovaný údajně odměňuje své úředníky podle toho, jak rozhodují, k čemuž navrhl provést zcela způsobilé dokazování, tj. porovnání odměn a rozhodovací praxe úředníků žalovaného. Námitka tak byla koncipována správně a dostatečně.
17. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítal, že správní orgány napadenými rozhodnutími schválily záznam většího počtu bodů, než zákon umožňuje. Ze spisu vyplývá, že správní orgán zaznamenával žalobci body i poté, co bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů (celkem žalobci bylo zaznamenáno 20 trestních bodů). Záznamy bodů po dosažení hranice 12 bodů již nemohly být potvrzeny. Jedná se o horní hranici sankční sazby pro bodové hodnocení.
18. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítal vady výroku, které dle jeho názoru spočívají v tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť nesplňuje požadavky na určitost výroku. Správní orgán ve výroku nepopsal, jaké záznamy a v jaké podobě byly potvrzeny. Rozpor výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce také spatřuje v tom, že podle výroku je potvrzován záznam 12 bodů ke dni 19. 3. 2015. Přitom k tomuto dni bylo žalobci zaznamenáno celkem 15 a v současnosti má žalobce zaznamenáno 20 bodů. Správní orgán tak dle žalobce rozhodl v rozporu s podklady rozhodnutí.
19. *V pátém žalobním bodu* žalobce namítal nepostoupení podnětů k provedení přezkumného řízení. Žalobce namítal, že pokud správní orgány správně rozpoznaly, že jeho námitky

proti pokutovým blokům a dalším podkladovým rozhodnutím nejsou v daném řízení projednatelné, měly tyto námitky posoudit v souladu s materiálním pojetím podání podle § 36 odst. 1 správního řádu jako podněty k provedení přezkumného řízení a postoupit je příslušným správním orgánům. Pokud tak neučinily, dopustily se podstatné procesní vady, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

20. Šestou žalobní námitku žalobce označil jako nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. V uvedené části žaloby žalobce vznáší výhrady ke způsobu zveřejňování rozhodnutí soudů pro věci správního soudnictví Nejvyšším správním soudem a publikaci rozhodnutí na webu soudu, pokud proto není zákonný podklad. Své výhrady v konečném vyznění koncipuje jako žádost žalobce a jeho zástupce směřující k tomu, aby pokud se obrátí na soud, nebyli následně podrobeni narušení svého ústavně zaručeného práva na soukromí ze strany Nejvyššího správního soudu, aniž by státní správa Nejvyššího správního soudu věc žalobce a jeho identitu zveřejňovala a bulvarizovala a propírala veřejným způsobem. Žalobce nesmí mít obavu, že pokud se obrátí v České republice na soudy pro věci správního soudnictví, bude následně podroben ze strany Nejvyššího správního soudu narušení ústavně zaručeného práva na soukromí. Žalobce pobírá, že by Nejvyšší správní soud důsledně anonymizoval jména a příjmení, resp. identitu žalobců v řízení před správními soudy, jak se mylně dovozuje. V této souvislosti se dovolává nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/679 z 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) přímo použitelné od 25. 5. 2018.
21. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, v níž se vypořádával s nekonkrétními a spekulativními námitkami žalobce, a to s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu ČR. Ke konkrétní námitce žalobce, že došlo k prekluzi údajného přestupku v dosažení celkového počtu 12 bodů, uvedl, že tato námitka je nejen nesprávná, ale i absurdní. Takové jednání není definováno skutkovou podstatou přestupku a není ani definováno jako správní trest. K námitce podjatosti žalovaný odkázal na obdobné hodnocení námítky podjatosti vznesené zástupcem žalobce, a to v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nao 324/2017-58, kdy podstata této námítky byla již Nejvyšším správním soudem hodnocena jako procesní strategie, kterou zástupce žalobce při zastupování svých dalších klientů zcela prokazatelně a nikoliv ojediněle volí. V podrobnosti pak žalovaný citoval a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozsudcích nepřistoupil na kasační námitky zástupce žalobce proti postupu krajských soudů vyhodnocujících proceduru námitek podjatosti jako zneužití práva na stereotypnost a šablonovitost námitek, které stejný advokát vznáší v různých řízeních před správními soudy.
23. Žalovaný dále vysvětlil, jakým způsobem jsou vedeny záznamy o přestupcích řidičů a proč se nesčítá počet bodů v případě, kdy se řidič dopustí dalšího přestupku spadajícího do

bodového hodnocení, přičemž daná věc je již pravomocně ukončena. Považoval tedy nesprávné žalobcovo tvrzení, že dosáhl 20 bodů.

24. Žalovaný rovněž považoval za nepřijatelné, aby námitky žalobce proti pokutovým blokům, které byly neprojednatelné yhodnotil jako podnět k přezkumu pravomocných rozhodnutí, a to i s ohledem na datum spáchání těchto přestupků.
25. K námitkám či požadavku nezveřejňování údajů žalobce žalovaný vyslovil názor, že tyto výhrady zástupce žalobce podává s ohledem na způsob, jakým vykonává advokátní činnost.
26. Na základě uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Repliky žalobce a vyjádření žalovaného k replikám

27. Žalobce ve 2 replikách k vyjádření žalovaného polemizoval se stanovisky žalovaného k otázce prekluze a zaznamenání většího počtu bodů.
28. K námitce prekluze uvedl, že by měl žalovaný jiný právní náhled na otázku prekluze, bylo jeho úkolem se s námitkou prekluze vypořádat a uvést, v čem spatřuje absurdnost této námitky. Z žádného právního předpisu neplyne, že o přestupek se jedná pouze tehdy, je-li řízení o něm zahájeno ex offo., podstatná je pouze trestní povaha sankce následující za naplnění skutkové podstaty „vybodování“ (tj. dosažení 12 bodů), tedy ztráta řidičského oprávnění na 12 měsíců (poukázal na již v žalobě citovaný rozsudek ESLP ze dne 23. 9. 1998, Malige proti Francii, stížnost č. 27812/95: „*Skutečnost, že úmyslem Parlamentu bylo oddělit sankci záznamu bodů od ostatních trestů ukládaných v trestním řízení, nemůže změnit povahu daného opatření.*“). Žalobce oponoval rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019, č. j. 14 A 39/2017 – 30 v tom, že by měl obstát argument, že účelem institutu bodového hodnocení je sledování opakovaného páčání přestupku, neboť žalobce namítá, že účel tohoto institutu nemění nic na tom, že naplněním skutkové podstaty „vybodování“ (dosažení 12 bodů) vede k sankci (zákaz činnosti na 12 měsíců), tudíž se zjevně jedná o správní trestání, které obecně upravuje zák. č. 250/2016 Sb., který mj. upravuje prekluzi.
29. K zaznamenání většího počtu bodů žalobce ve dvou replikách postupně poukázal na to, že z historie bodového hodnocení plyne, že žalobce má v evidenci karty řidiče evidováno celkem 15 (resp. 14 , 20) bodů. Je tedy zřejmé, že správní orgán žalobci zaznamenával i další body poté, co mělo být dosaženo hranice 12 bodů. Přitom z § 123c odst. 1 silničního zákona plyne, že příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů. Z § 123d odst. 4 cit. zák. pak plyne, že ode dne vrácení řidičského oprávnění podléhá řidič novému bodovému hodnocení; obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni vrácení řidičského oprávnění zaznamená v registru řidičů odečtení všech 12 bodů. Žalobce tak dovozuje, že pokud tedy řidič dosáhne 12 bodů, další body již nelze zaznamenávat, až teprve poté, kdy je mu bodové konto „vynulováno“ po vrácení řidičského oprávnění. Z právní úpravy tedy vyplývá, že po dobu, po kterou má řidič zaznamenáno 12 bodů, mu nelze zaznamenávat další body.
30. Žalobce se dále ve své druhé replice kriticky vyjádřil ke způsobu zveřejňování rozsudků Nejvyššího správního soudu a uplatnil výhrady vůči hodnocení svého zástupce v jiných, dalších sporech u správních soudů.

31. Žalovaný ve vyjádření k první replice žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 14A 39/2017-30, v němž tento soud dospěl ke shodnému názoru, že na řízení o námitkách nelze použít úpravu přestupkového zákona a vysvětlil vedení a zaznamenávání dalších přestupků toliko v evidenční kartě řidiče v mezidobí mezi dosažením počtu 12 bodů a vrácením řidičského oprávnění.

VI. Posouzení věci městským soudem

32. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, kter předcházelo jeho vydání, podle § 65 násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s), v mezích žalobních bodů.
33. Žaloba není důvodná.
34. Soud *k první žalobní námitce* předně přisvědčuje žalobci v tom, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nezabýval námitkou prekluze ve vztahu k úřednímu stavu, prokazujícimu, že žalobce měl podle § 123c zákona o silničním provozu v kartě řidiče záznamy o spáchaných přstupcích na úseku silničního provozu tak, že ke dni 19.3.2015 dosáhl bodového hodnocení – 12 bodů, s nímž je spojena ztráta řidičského oprávnění. To nejspíše proto, že námitku prekluze s tímto úředním stavem a oznámením o dosažení počtu 12 bodů nepovažoval za důvodnou ve spojení s vypořádáním námitek žalobce ohledně porušení zásady „non bis in idem“, která ostatně s otázkou prekluze souvisí. Vzhledem k tomu, že nezbytnost vypořádání námitek prekluze není omezeno koncentrační zásadou ani dispozičním oprávněním žalobce jako toho, kdo v řízení podával námity proti záznamu 12 bodů a poté odvolání, není nevypořádání námitek vadou, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. To proto, že tento nedostatek lze napravit v přezkumém řízení před soudem, v němž správní soud přezkoumává námitku prekluze z úřední povinnosti, když ani soud není v této otázce vázán tím, zda žalobce námitku prekluze v průběhu správního řízení nebo v žalobě uplatnil či nikoliv. Soud totiž otázku prekluze může a dokonce je povinen posoudit sám z úřední povinnosti. Pokud by ji v této věci právně připustil a došel by k závěru, že zaznamenaný stav 12 bodů je prekludován, bylo by na místě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Pokud otázku prekluze soud zhodnotí jako nedůvodnou, není již důvodu, aby napadené rozhodnutí rušil toliko z toho důvodu, že ji nevypořádal sám žalovaný, což by způsobilo, že tento závěr by tedy měl žalovaný jen po soudu zopakovat. To by zcela zřejmě směřovalo k přepjatému formalismu, který, jak již Ústavní soud tolikrát judikoval, není pro účely vyřešení právních sporů účelný, zde by tento postup vedl toliko k opakování závěrů soudu o nedůvodnosti prekluze, a nebylo-li by nezbytné vést další řízení ze zcela jiných důvodů, nebylo by vrácení věci žalovanému k novému rozhodnutí účelné.
35. Prioritním tedy bylo posoudit, zda je námitka žalobce ohledně prekluze „vybodování“ řidiče jako „přestupku“ či „jiného správního deliktu“, za které žalobce s ohledem na změnu právní úpravy v oblasti jiných správních deliktů a přestupků považuje i dosažení 12 bodů v kartě řidiče, důvodná.
36. V uvedené otázce městskému soudu nezbyvá než odkázat na judikaturu krajských soudů (tj. včetně Městského soudu v Praze) a následně i Nejvyššího správního soudu, která se otázkou prekluze „vybodování“ jako jiného správního deliktu podle staré úpravy či přestupku podle nové úpravy od 1.7.2017 zabývala, a to v souvislosti s popřením námitek porušení zásady „non bis in idem“, kterou ostatně žalobce, zřejmě si vědom usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 114/2014-55, v této věci v žalobě ani neuplatnil. Protože aspekty žalobcem namítané prekluze se odvíjejí od základu neexistence dvojího trestání v tom smyslu, jak to judikoval rozšířený senát, a od zřejmého odlišení zvláštní právní úpravy pro jiné správní delikty či přestupky a řízení o nich, a zvláštní právní úpravy dané ust. 123b odst. 1 a 2 a § 123f odst. 4 silničního zákona, nelze než zopakovat a citovat z uvedené judikatury. Ta je shrnuta např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 311/2019 – 40, hodnotícím i náhled krajských soudů, ostatně známý již žalovanému v době vydání napadeného rozhodnutí z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 11A 174/2017 ze dne 27.3.2019, na který navázal i Krajský soud v Praze ve svém rozsudku č.j. 45 A 142/2017-32 ze dne 22.10.2019, potvrzený právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 311/2019 -40 ze dne 12.3.2020.

37. V uvedených rozsudcích se soudy již zabývaly otázkou otázkou prekluze ve vztahu k rozhodování o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, kdy městský soud v rozsudku č. j. 11 A 174/2017 - 38 ze dne 27.3.2019 dospěl k závěru, že cit : *„řízení o námitkách je odlišné od řízení o přestupku. Zde dotčené řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru není řízení, ve kterém by se posuzoval daný přestupek a odpovědnost žalobce. K provedení záznamu v registru dle § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vyplývá i konstantní judikatura týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách, na kterou žalobce sám v žalobě upozornil. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). (...) Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy. Nelze tedy analogicky převzít ustanovení o prekluzivní lhůtě z přestupkového zákona, když zákon o provozu na pozemních komunikacích má v § 123f odst. 4 vlastní úpravu, podle které podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedení záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. Citované zákonné ustanovení naprosto jasně definuje, od kdy do kdy se přerušuje běh lhůt a správní orgán ani soud tak nemá prostor používat analogicky ustanovení přestupkového zákona.“*
38. S uvedeným názorem Městského soudu v Praze se ztotožnil i Nejvyšší správní soud. Oponoval tomu, že by z usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55 vyplývalo, že by „vybodování“ mělo být novým přestupkem. Z bodu [40] tohoto usnesení naopak vyplývá, že dosažení 12 bodů, tedy tzv. „vybodování“, není dalším přestupkem či podle staré právní úpravy jiným správním deliktem. K rovině zásady „non bis in idem“ rozšířený senát uvedl, že: *„záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci Malige proti Francii je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu.“* Jestliže tedy rozšířený senát dospěl k závěru, že dosažení 12 bodů a následné odebrání řidičského průkazu není *„druhým trestem uloženým v jiném řízení“*, nelze dle Nejvyššího správního soudu dospět ani k závěru, že by samotné dosažení 12 bodů mohlo být samo o sobě přestupkem či jiným správním deliktem.

39. Nejvyšší správní soud také odkázal na svůj rozsudek č.j. 9 As 16/2015 - 51, v němž uvedl, že záznam o počtu bodů není ani řízením o přestupku, „*neboť ten je v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích definován mj. tím, že jde o jednání, které je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Záznam o počtu bodů je tak třeba považovat za specifickou formu správního trestání.*“ Obdobný závěr lze vyvodit např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39. Nejvyšší správní soud poukázal na ustálenou judikaturu správních soudů, která důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Z toho rovněž vyplývá, že dosažení 12 bodů není přestupkem ani jiným správním deliktem, neboť v řízení o námitkách se již nezkoumají okolnosti, které jsou předmětem přezkumu v řízení o jednotlivých přestupcích.
40. Na základě shora uvedené judikatury správních soudů městský soud ani v této věci neshledal důvod se od uvedených závěrů odklonit a žalobní argumentaci spočívající v námitce prekluze přisvědčit.
41. Na základě uvedeného tedy lze žalobci přisvědčit jedině v tom, že dosažení hranice 12 bodů pro odnětí řidičského oprávnění je jistě pro řidiče újmou a v tomto směru za opakované přestupky určitým trestem, neboť je jistě postihem na jeho dosavadních oprávněních, nelze však přisvědčit teorii žalobce o jednotnosti správního trestání a analogické aplikaci prekluzivní lhůty dle přestupkového zákona. V souzené věci si žalobce neuvědomil a ostatně ani nenamítal skutkový stav vztahující se k úpravě dané ust. § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedenému záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 zákona, tj. běh lhůt datujících se od *neprodleného* oznámení dosažení 12 bodů a k odevzdání řidičského průkazu a pozbytí řidičského oprávnění se *přerušuje* ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. V souzené věci žalobce dosáhl 12 bodů ke dni 19.3.2015, správní orgán *neprodleně* dne 27.3.2015 žalobci doručil oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a ode dne podání námitek žalobce až do právní moci napadeného rozhodnutí byl běh lhůt k pozbytí řidičského oprávnění přerušen.
42. Žalobce *v druhé žalobní námitce* vytýkal nedostatek posouzení a rozhodnutí o námitce podjatosti zaměstnanců žalovaného odvolacího orgánu, kterou spatřoval v určité specifické systémové podjatosti založené na tvrzení žalobce, že pracovníci žalovaného jsou finančně motivováni k tomu, aby zamítali odvolání.
43. Podle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
44. Podle § 14 odst. 3, druhé věty, správního řádu se k námitce podjatosti nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.
45. Kromě toho, že podstata námitky spočívající v odměňování pracovníků žalovaného z důvodu určitého způsobu rozhodnutí o odvolání (zamítnutí odvolání) postrádá věrohodný logický úsudek k motivaci zájmu na zamítavých odvoláních v široké

administraci žalovaného, skutečnost, že námitku podjatosti vypořádal žalovaný správní orgán až v napadeném rozhodnutí, aniž by o ní rozhodl zvláštním usnesením, městský soud *v této věci* nepovažuje za vadu řízení, mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a to z následujících důvodů.

46. Předně není zřejmé, kdy a z jakých konkrétních pramenů, zdrojů a skutečností vyvstala u žalobce pochybnost o nepodjatosti úředních osob žalovaného z důvodu odměňování pracovníků žalovaného pro určitý typ rozhodnutí, aby ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu bylo možné k této námitce přihlédnout a o ní rozhodnout. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že taková námitka musí být alespoň rámcově věcně a časově upřesněná a přesvědčivá na podkladě určitého rozsahu konkrétních znalostí o neobvyklých a účelových postupech správního orgánu nad rámec zákona. To je však zjistitelné jediné přezkumem jednotlivých správních rozhodnutí ve vztahu k velkému počtu řízení buď obdobného nebo i jiného typu rozhodovaných věcí, v němž by vyšlo najevo neadekvátní systémové a plynulé selhávání správních orgánů v rozhodovací praxi, nikoliv na podkladě tvrzení jen z nějakého neuvedeného zdroje. Zaměstnanci žalovaného jsou jistě odměňováni podle výsledku práce a k jejich práci náleží i administrativa v řízeních, které se, mimo jiné, týkají i agendy přestupků a řidičských průkazů. Proto jestliže žalobce uplatňuje určitá tvrzení, aniž by jakkoliv vysvětlil, z čeho konkrétně pramení jeho pochybnosti a kdy tyto pochybnosti nabyl, pak nejenže nejde o situaci dle § 14 odst. 3 správního řádu, že účastník řízení o důvodu vyloučení *prokazatelně věděl a námitku bez zbytečného odkladu uplatnil* (proto se k ní přihlédne), ale ani není dán dostatečný podklad k pravému důvodu podjatosti, totiž k úsudku o zájmu žalovaného na zamítavých rozhodnutích o odvolání. To nehledě k tomu, že i kdyby tomu tak bylo, žalovaný by ostatně zbytečně v řadě věcí přicházejících často před správní soud, jako je tomu v této věci, riskoval možnost vrácení odměn z důvodu potvrzení zákonnosti zamítavého odvolacího rozhodnutí soudem. Posledně uvedenou poznámkou se soud jen vrací k pochybnostem o logice tvrzení žalobce, že je ocenitelným zájmem žalovaného zamítat odvolání, jak bylo naznačeno soudem již v předchozím odstavci tomto rozsudku.
47. Protože námitky podjatosti nebyly žalobcem v podaném odvolání vzneseny na podkladě logických, jím doložitelných věcných a časových důvodů a dokonce bylo požadováno, aby oprávněnost této námitky prokázal žalovaný dokazováním sám vyvrátil to, co žalobce jen tvrdí, nepovažuje soud za vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, že žalovaný o námitkách pojatosti nerozhodl v samostatném rozhodnutí, a proto postačovalo, když se s ní vypořádal v napadeném rozhodnutí. Tento úsudek soudu umocňuje skutečnost, že ve vztahu k této odvolací námitce žalobce v podané žalobě uplatňoval výhrady proti hodnocení námitky podjatosti žalovaným jako obstrukčního jednání žalobce, aniž by v žalobě jakkoliv obhajoval podloženost svého tvrzení, tj. kdy a kde se o skutečnostech zakládajících zájem žalovaného na výsledku odvolacího řízení a ve vztahu k určitému způsobu rozhodování dozvěděl. Soud tak uzavírá, že námitky podjatosti jsou jen hypotetickými tvrzeními a nebyly vzneseny v řízení tak, aby bylo nezbytné lpět na samostatném rozhodnutí o námitce podjatosti.
48. Soud neshledal nejen důvodnou, ale zejména nerelevantní *třetí námitku* žalobce, že zjištění dosaženého počtu bodů v bodovém hodnocení žalobce nemá oporu ve spise a je v rozporu i s ust. § 123c odst. 1 zákona o slaničnickém provozu, když správní orgán zaznamenal v kartě řidiče více bodů než než 12 (celkem bylo zaznamenáno 20 trestných bodů) Soud je ve shodě se žalobcem, že záznam bodů nad hranici 12 bodů nemá v tomto případě, tj.,

v případě napadeného rozhodnutí, který hodnotí přestupkový a tím i bodový stav ke dni 19.3.2015 žádný význam. V dané věci není sporu o tom, že k odnětí řidičského oprávnění dle citovaného ustanovení zákona o silniční dopravě postačuje toliko dosažení 12 bodů a těchto 12 bodů je předmětem řízení v této věci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, čj. 6 As 174/2016 - 20 vyslovil, že hranice 12 bodů stanovená v § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu neznamená, že řidič nemůže na základě svého protiprávního jednání dosáhnout většího počtu bodů, jelikož hranice 12 bodů znamená pouze ex lege pozbytí odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Hranice 12 bodů byla zákonodárcem zvolena s ohledem na to, že její dosažení indikuje s ohledem na konstrukci bodového systému opakovanou rizikovost a nebezpečnost jednání takového řidiče. V tomto směru však lze bez jakýchkoli pochyb uzavřít, že dosažení vyššího počtu bodů řidičem představuje ještě vyšší riziko, tím spíše by tedy takový řidič měl pozbyť odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla. Nelze tudíž připustit, aby řidič, který dosáhl 13 či více bodů, byl z tohoto důsledku vyňat prostřednictvím argumentace, že zákon o silničním provozu hovoří o tom, že správní orgán má v bodovém systému ve vztahu k jeho „řidičskému chování“ evidovat body pouze do hranice 12 nebo argumentace, že závěr správního orgánu nemá v počtu bodů oporu ve spise.

49. Městský soud neshledal důvodnou ani *čtvrtou námitku* o vadách výroku prvostupňového rozhodnutí.
50. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
51. Prvostupňový správní orgán koncipoval výrok rozhodnutí v souladu se ust. § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť zákon jiný výrok v tomto typu rozhodování nepřipouští.
52. Z výroku rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 1.6.2017 je naprosto srozumitelné a přezkoumatelné, o čem správní orgán 1. stupně rozhodoval. Uvedeným rozhodnutím bylo rozhodováno o námitkách žalobce proti provedenému záznamu 12 bodů v kartě žalobce jako řidiče ke dni 19.3.2015, Předmětem rozhodnutí byly tedy námitky žalobce proti záznamu bodů v kartě řidiče, týkající se karty žalobce, a to k určitému datu, přičemž vlastní záznamy bodů byly prováděny na základě řady oznámení o uložení pokuty, která byla ve vztahu k záznamu 12 bodů u žalobce specifikována v odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Žalobce byl o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče předtím seznámen v „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení“ ze dne 23.3.2015, čj. S-MHMP-DSC 470041/2015, nadto se k vyrozumění správního orgánu k těmto podkladům vyjadřoval v podáních odeslaných prvostupňovému orgánu dne 3.4.2015 (námitky), dne 20.5.2016 a dne 12.7.2016, bylo mu tedy zřejmé, co je předmětem námitkového řízení. Skutečnost, že záznamy o přestupcích a geneze zaznamenávání bodů je uvedena až v odůvodnění rozhodnutí o námitkách (nikoliv ve výroku), když záznamy i oznámení mají oporu ve správním spise, není porušením ústavního imperativu určitosti a na něj navazující právní jistoty, jak namítá žalobce, neboť imperativ určitosti výroku určuje předmět rozhodnutí, v daném případě dle ust. § 123f odst. 3 cit. zákona. Předmětem výroku rozhodnutí byly námitky žalobce, nikoliv záznamy bodů za určitá přestupková jednání a správní orgán se v tomto rozhodnutí vypořádal s esenciální podstatou rozhodnutí jak ve výroku – když rozhodl o námitkách konkrétní osoby – žalobce proti záznamu 12 bodů v časovém úseku do 19.3.2015 ve spojení

s odůvodněním, proč nejsou námitky proti záznamu 12 bodů řidiče u žalobce důvodné, a toto s odkazem na jednotlivá oznámení o uložených pokutách, která specifikoval v odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Soudu proto není zřejmý účel žalobní námitky nesrozumitelnosti a nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí právě v této věci typově determinované předmětem rozhodování, jímž jsou námitky podané podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu.

53. *Pátou žalobní námitkou* se žalobce nepřístojně snaží docílit přezkumného řízení rozhodnutí ve věcech přestupků, které se staly podkladem pro záznam bodů do karty řidiče, aniž by sám již v řízení o přestupcích vyvinul snahu projednat tyto přestupky ve správním řízení. Spáchání přestupků bylo v blokovém řízení s konečnou platností projednáno, žalobce pokutové bloky podepsal a ani v průběhu řízení před správním orgánem 1. stupně (v námitkovém řízení), které z důvodu různých, konkrétně skutkově nezaměřených podání a tím jen prodlužujících řízení trvalo až do 1.6.2017, kdy bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, neinicioval žádný podnět k přezkumu ve věci jeho přestupkových řízení. Včas neuvedl žádné konkrétní okolnosti a situace, které jeho přestupkové chování vyvracejí, obecně uplatňoval jen tvrzení o formálních nedostacích pokutových bloků a v jednom případě záznamu jen nijak nevypovídající tvrzení, že v ten den nebyl v práci, a tudíž se na komunikaci nemohl dopravně vyskytovat.
54. Až v podané žalobě, tj. v době, kdy již nelze z důvodu zásady koncentrace námitek před správním orgánem 1. stupně a také z důvodu jiného typu řízení o dosažení hranice 12 bodů, v němž oproti řízením ve věcech přestupků nelze dopravní přestupky znovu projednat nebo přezkoumat, žalobce koncipuje procesní námitku, kterou nepřipustně přenáší na žalovaného odpovědnost za neprojednání podaných námitek, se kterými žalobce neuspěl, v jiném procesním režimu – asice v režimu překvalifikace námitek na podnět k přezkumu přestupkových řízení, nadto s odkazem na důsledek podstatné procesní vady přičítané správnímu orgánu.
55. Takový postup je nejen v rozporu s pravidly vedeného řízení o jasně podaných námitkách podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, ale naznačuje i nepřijatelné překrucování procesních předpisů a odpovědností účastníků řízení za vlastní jednání a zákonem stanovená pravidla pořadu práva. Uvedenou námitku tak nebylo možno vyslyšet.
56. *K šesté námitce* nesouhlasu žalobce a jeho advokáta se zveřejňováním jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu nelze než uvést, že uvedená námitka, ostatně rozšířená v podané replice ve vztahu k postupu soudů a některých soudců v různých řízeních vůbec nesouvisí s předmětem řízení, tj. s a postupem žalovaného a obsahem a podstatou napadeného rozhodnutí v oblasti dopravy.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Na základě shora uvedených důvodů městský soud shledal napadené rozhodnutí z podnětu podaných žalobních námitek v rozsahu výroku pod bodem II, týkajícím se záznamu 12 bodů v kartě řidiče, vydaným v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 1 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
58. Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím bylo současně ve výroku pod bodem I. rozhodnuto o odvolání žalobce proti usnesení správního orgánu 1. stupně ze dne 1.6.2017, č.j. MHMP 939807/2017, jímž správní orgán nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení o námitkách, soud nemohl tento výrok přehlédnout, a v uvedeném rozsahu podanou

žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. jako nepřípustnou, neboť žalobou tak formálně bylo dotčeno i usnesení, které je svou povahou rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem dle § 70 písm. c) s.ř.s. a z tohoto důvodu je dle § 68 písm. e) s.ř.s. z přezkumu soudem vyloučeno. Soud tak rozhodl, veden oběma výroky napadeného rozhodnutí, byť dle obsahu žaloby a v petitu žaloby žalobce vedle návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí nenárokoval zrušení usnesení správního orgánu 1. stupně o nepřerušení řízení.

59. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť k tomuto postupu byly při souhlasu účastníků řízení s takovým postupem dány podmínky dle § 51 s.ř.s.
60. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2022

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu